

W.J. Hocking

Hevige dorst

‘En Judas en Silas, die zelf ook profeten waren, vertroostten de broeders met vele woorden en versterkten hen’.

Exodus 17:1-7; Handelingen 15:32

Dorst? Ja, maar naar wat?

Wij hebben tegenwoordig weinig profeten meer, mensen die tot ons spreken in de naam van de Heere. Om het woord van een profeet uit het Oude Testament te citeren: *‘Zie, er komen dagen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik honger in het land zal zenden; geen honger naar brood, geen dorst naar water, maar om de woorden van de HEERE te horen’* (Am. 8:11). Velen denken het, anderen zeggen het. Is er geen reden toe? Zeker, het gebrek aan een levende en bezielende dienst is merkbaar. Men verlangt naar geestelijke verkwikking. In de samenkomsten lijkt men lusteloos, het is somber, eentonig en vormelijk. Steeds dezelfde gebeden, liederen en schriftgedeelten! Wat een dorheid!

Wat is de oorzaak van die matheid? Velen zeggen dat het ligt aan de woorddienst. De bediening van het Woord is het middel dat gegeven is om de gelovigen te versterken, zoals Judas en Silas dat deden in Antiochië in de bovenstaande tekst. Maar in de praktijk komt het voor dat zij die de woorddienst nodig hebben, die niet krijgen; terwijl zij die de dienst wel krijgen, er geen baat bij hebben. In beide gevallen klaagt u misschien over de dienst, omdat u zich vermoeid en droevig voelt. Maar waarom klaagt u over dienstknechten van de Heere, als u geen verfrissing krijgt? Op die manier vergeet u *Hem* Die voor u zorgt, en dat veel beter doet dan mensen kunnen doen. Het is niet Zijn wil dat week na week voorbijgaat, terwijl u

dorstig blijft. Hebt u uw klacht over alles wat de gemeenschap betreft wel tegen Hem gezegd?

Hebt u dorst? Ja, maar naar wat? Naar de vermaningen van een Judas of een Silas, zoals vroeger in Antiochië, die u opnieuw zouden doen beleven dat 'God waarlijk onder u is'? Driemaal minstens noemt de psalmdichter zijn dorst naar God (Ps. 42:2; 63:1; 143:6). Hebt u in uw gebeden gezegd: Heere, ik heb dorst, ik heb dorst *naar U*? Of is de dorst alleen gemor en ontevredenheid; en toont u dat u ontevreden bent met uw lot. Wiens schuld is dat? Onze vrienden die zo bedroefd zijn, zullen misschien verrast zijn te horen dat hun ongelukkige toestand aan henzelf te wijten is. Want die toestand kan alleen voortkomen uit één van de volgende drie oorzaken:

1e de Heere Zelf,

2e of Zijn dienstknechten,

3e of uzelf.

In elk geval is het niet de Heere. Die zal nooit toelaten dat wij Zijn hulp ontberen, omdat Hij die achterhoudt. Zijn het dan de dienstknechten? Maar goed beschouwd zijn zij er alleen om Zijn wil te doen. Zij gaan waar zij worden gezonden. Zij doen wat Hij hun te doen geeft en kunnen niets buiten Hem aan anderen geven. Dus blijft uzelf over. U verzoekt de Heere, als u aan Zijn liefde twijfelt en Zijn macht miskent. Daarom bent u dorstig.

Israël te Rafidim

In Exodus 17 kwam het ongeloof en egoïsme onder Israël aan het licht te Rafidim. Maar Wie had hen daar heengeleid? Zij waren de wolkkolom gevolgd. God had getoond hoeveel interesse Hij voor hen had. Hij had hen door de Rode Zee geleid en hun vijanden, de Egyptenaren, vernietigd. Hij had in hun behoeften voorzien gedurende de twee maanden die zij in de woestijn hadden doorgebracht. Hij had het bittere water van Mara zoet gemaakt en hen naar Elim gebracht, waar twaalf waterbronnen en zeventig palmbomen waren. In de avond had Hij de kwakkels en in de morgen het manna uit de hemel gegeven. Maar in Rafidim hadden zij dorst en gaven zij de schuld aan Mozes, de dienstknecht van God.

Zij morden tegen Mozes, zij twistten met hem en het scheelde niet veel of zij zouden hem hebben gestenigd. De Israëlieten vroegen hem hun water te geven, opdat zij konden drinken. Toch had *Mozes* het water van de Rode Zee niet doen

splijten. Mozes had de kwakkels niet in het leger gebracht, hij had geen manna gegeven voor ieder huisgezin. Toch was hun oog op Mozes gericht. Zij mordden tegen de dienstknecht van de Heere: *‘Waarom hebt u ons toch uit Egypte laten vertrekken? Om mij, mijn kinderen en mijn vee van dorst te laten omkomen?’* (Ex. 17:3).

Deze woorden toonden de toestand van hun hart. Zij waren ongelovig. Zij vergaten hoe de arm van de Heere hun verlossing had bewerkt. Zij vergaten de belofte die Hij had gegeven om hen veilig te brengen naar de berg die Zijn eigendom was (Ex. 15:17). Zij zagen zelfs de wolkkolom niet meer, hoewel die wel zichtbaar was in hun midden. Was dát niet de oorzaak van hun vreselijke dorst? Hun gebrek aan geloof had deze toestand veroorzaakt. Mozes zei terecht tegen hen: *‘Waarom hebt u onenigheid met mij? Waarom stelt u de HEERE op de proef?’* (Ex. 17:2). Zij verzochten de HEERE, zegt de Statenvertaling. Hem *verzoeken* is twifelen aan Zijn liefde om ons te omringen met Zijn goedheid en gunst. Het is twifelen aan Zijn macht om te voorzien in alles wat wij nodig hebben. Het is een afschuwelijke zonde voor een verlost volk om Hem zo te verzoeken. Hebben wij dat nooit gedaan? Hebben wij niet getwijfeld aan Zijn liefde om voor ons te zorgen en aan Zijn macht om ons te bewaren? Hebben wij niet de blik afgekeerd van de wolkkolom in ons midden? Laten wij ons niet verwonderen dat wij zoveel mensen ontmoeten die geen bron in dit tranendal vinden, terwijl het geloof er altijd één aan de pelgrim toont (Ps. 84:7).

Het is duidelijk dat de diepere oorzaak van de droge lippen en de gezwollen tongen van Rafidim lag in het feit dat het volk de ogen had gesloten voor de tegenwoordigheid van de Almachtige. Zij hadden de slechte gedachte dat de HEERE hen alleen uit het diensthuis had geleid om hen te laten sterven in de woestijn! Zij wantrouwden Hem en zij verachtten Mozes. Zij hadden ‘Massa’¹ in het hart en ‘Meriba’² op de lippen.

Er werd geen gebed in hun tenten gehoord. Men herinnerde de HEERE niet aan de beloften aan de vaders gedaan, aan Abraham, Izak en Jakob. Wat een arme mensen, die tegen Mozes riepen: *‘Geef ons water, zodat wij kunnen drinken’* (Ex. 17:2). Men riep niet de Eeuwige aan, de ‘IK BEN’, die wonderbare naam die door Mozes in Egypte was bekendgemaakt aan het volk. Men vergat de Maker van de verborgen bronnen, van de overvloeiende beken. Het was de dag van de verzoeking

¹ Verzoeking

² Tegenspraak

in de woestijn. Het volk deed een beroep op Mozes om hun water te geven, wat hij niet in zijn macht had om te doen. Misschien hebt u behoefte aan geestelijke verkwikking, maar krijgt u die niet doordat u die zoekt waar ze niet te vinden is. Uw verwachting is van de dienstknecht, niet van de Meester. Rafidim zal ons nog meer over dit onderwerp leren.

Levend water voor dorstige gelovigen

‘Zie, Ik zal daar vóór u op de rots bij de Horeb staan. Dan moet u op de rots slaan, en er zal water uitkomen, zodat het volk kan drinken. En Mozes deed dit voor de ogen van de oudsten van Israë!’ (Ex. 17:6).

In Rafidim mopperde het verlorne volk. Zij vergingen van dorst en dat gebeurde, omdat zij zich niet tot God hadden gewend. In hun dwaasheid berispten zij Mozes, de man Gods, die hun echter de waarheid voorhield. Zij verzochten de Heere door hun ongelooft. Zij dachten dat Hij niet wilde en kon voorzien in hun behoeften aan water in de woestijn. Zij gingen zelfs zover dat zij twijfelden aan Zijn tegenwoordigheid in hun midden: *‘Is de HEERE nu in ons midden of niet?’ (Ex. 17:7).*

Wat kon men doen voor dit volk met hun verharde harten? Zij hadden de sterke arm van de Heere gezien in Egypte, bij de Rode Zee, bij Mara, bij Elim, in de woestijn Sin. Hij had steeds voor hen gezorgd. Maar nu zeiden zij: Wij zullen hier van dorst omkomen! Toch wisten zij – want hun vaders hadden het hun verteld – dat God eens aan Hagar een waterput had getoond, toen zij en haar zoon Ismaël gebrek aan water hadden in de woestijn van Berseba (Gen. 21). Zou God, Die Ismaël had gespaard – de zoon naar het vlees –, het nageslacht van Izak laten omkomen van dorst? Nee, Hij gaf te Rafidim een onuitputtelijke bron van verkwikking voor Zijn verlorne tijdens de woestijnreis.

De geslagen rots

De kinderen van Israëel hadden op reis naar het Beloofde Land een lange weg voor zich door een droog land, zonder water. De HEERE beval Mozes de Israëlieten iets bijzonder te laten zien, een herinnering die levend moest worden gehouden gedurende hun reis in de woestijn, iets dat nooit meer herhaald hoefde te worden. Het was een wonderbare voorziening, die Hij gaf aan Zijn dorstige volk. Mozes moest de oudsten meenemen, die het hele volk vertegenwoordigden, en hun tonen wat de Heere, hun God, voor hen zou doen. Mozes moest vóór het volk

uitgaan, met de oudsten en zijn staf in de hand. Die staf werd duidelijk aangewezen: *'Neem uw staf, waarmee u de Nijl sloeg, in uw hand en ga op weg'* (Ex. 17:5).

De verlossing uit Egypte werd dus in herinnering gebracht in Rafidim. De staf van Mozes hield verband met de oordelen van God. Met die staf had hij de Nijl geslagen en het water in bloed veranderd (Ex. 7:20). Dat was de eerste van de zware plagen, die de opstandige farao en zijn volk hadden getroffen. Zou de staf nu dienen om plagen te brengen over het ongelovige Israël? Toen de oordeelsstaf zijn werk deed, hadden de Egyptenaren de macht van de dood gezien in hun rivier en in het water, dat niemand kon drinken. Zou de staf opnieuw slaan en zou de macht van de dood nu de tenten van Israël treffen? Als de Israëlieten niet reeds met angst waren vervuld, zouden ze nu alle reden ertoe hebben. Maar de Heere was barmhartig en genadig. De ongezeglijkheid van het zondige vlees was gebleken vanaf de doortocht door de Rode Zee. De ongeneselijke wortel van de zonde in hen moest worden geoordeeld. De staf, die eens de rivier in Egypte had geslagen, trof nu echter de rots in de woestijn. Toen hadden de Egyptenaren het water uit de Nijl niet meer kunnen drinken, maar nu stroomde er levend water uit de geslagen rots.

De plaats waar de Heere stond

Er waren veel rotsen in deze bergachtige streek bij de Horeb. Welke van die rotsen moest er worden geslagen? Het bevel dat aan Mozes werd gegeven was duidelijk: *'Zie, ik zal daar vóór u op de rots bij de Horeb staan. Dan moet u op de rots slaan (en niet op Israël)'* (Ex. 17:6). Wat moest Mozes denken van dit bevel om met zijn staf de plek te raken, waar de Heere stond? Dat heeft hem herinnerd aan een gebeurtenis, die jaren geleden had plaatsgehad toen hij de kudde van Jethro hoedde in de woestijn en God aan hem was verschenen in een vuurvlam in de doornstruik (Ex. 3). Hij had geleerd dat die plaats *heilige grond* was. Vanwege Gods onuitsprekelijke tegenwoordigheid moest hij de schoenen van de voeten doen. De rots bij de Horeb was *nu* de plaats waar Zijn voeten stonden, en Mozes kreeg bevel de heilige rots te slaan met de oordeelsstaf: *'En Mozes deed dit voor de ogen van de oudsten van Israël'*.

Wat een schouwspel voor hen, en nu ook voor ons! De oudsten van het volk kregen daar een zinnebeeld te zien van de geslagen Christus van God. Zij zagen in beeld de veroordeling van de zonde in het vlees, van de wortel van al hun morren in de woestijn. Want de rotssteen was Christus (1 Kor. 10:4). Zij zagen nu waarom zij zelf niet waren geslagen met de staf van het goddelijke gericht. En bovendien mochten

zij de bron zien, de bron van de geestelijke drank die voorzag in hun verkwikking zolang zij in de woestijn waren.

De gave van de Geest

'(...) en er zal water uitkomen, zodat het volk kan drinken'. Men kan opmerken dat de staf niet gebruikt moest worden om te slaan, vóórdat de Israëlieten het manna hadden gekregen, het brood uit de hemel (Ex. 16). *'Ik ben het brood van het leven; wie tot Mij komt, zal nooit meer honger hebben'* – dat waren de woorden van de Heere Jezus (Joh. 6:35). Daarna leerde Hij dat er stromen van levend water zouden vloeien voor hen die in Hem geloofden. En Hij zei dat van de Geest, Die zou komen nadat Hij verheerlijkt was (Joh. 7:37-39). Maar de Heere Jezus zou eerst worden geslagen op het kruis van Golgotha. Dus *nadat* God de Gekruisigde tot Heere en tot Christus had gemaakt, werd de Heilige Geest uitgestort op de Pinksterdag (Hand. 2). De hemelvaart van Christus openbaarde Gods tegenwoordigheid in verbinding met de geslagen Rots, en het levende water stroomde om de dorstige zielen te Jeruzalem te verkwikken. Zij hadden eerst getreurd over de afwezigheid van de Heiland. Maar zij *'braken brood aan huis en namen samen voedsel met vreugdegejuich en eenvoud van hart, terwijl zij God prezen en gunst hadden bij het hele volk'* (Hand. 2:46). De hemelse wateren stroomden, allen waren vrolijk en waren vervuld met de Geest.

Er was ook blijdschap te Rafidim, toen alle mannen, vrouwen en kinderen die dorstig waren, hun dorst konden lessen met het water uit de geslagen rots. Maar de plaats werd *Meriba* genoemd vanwege hun onenigheid met Mozes, en *Massa* omdat zij de Heere hadden verzocht door te zeggen: *'Is de HEERE nu in ons midden of niet?'* Ondanks de wonderbare genade die zij hadden ondervonden, kwam hun ongeloof opnieuw aan het licht te Kades, toen het volk opnieuw onenigheid had met Mozes omdat er geen water was. Weer vergaten zij de Heere, Die hun bij de Horeb het water uit de rots had gegeven (Num. 20). Maar ditmaal was het niet nodig met de staf van Mozes te *slaan*. Het zou voldoende zijn geweest om te spreken tegen de rots voor hun ogen (Num. 20:8).

Wij zijn dorstige broeders en zusters, die Gods dienstknechten soms berispen. Maar hebben wij al gesproken tegen de Rots voor onze ogen? Zijn wij niet vergeten dat Hij altijd in het midden is? De geslagen Rots is de onuitputtelijke bron van stromen van levend water. Waarheid en genade stromen zonder ophouden door de woestijn om Gods kinderen te laven. De goede Herder leidt ons aan 'stille wateren'. Laten wij daaraan denken als wij mopperen. Laten wij ons schamen over onze

klachten. De Rots was voor hun ogen, maar de Israëlieten zeiden: 'Er is geen water om te drinken'. De Rots is Christus, en het water stroomt rijkelijk. Het is altijd het ergste ongelooft als iemand van Gods volk zegt: 'Wij zullen van dorst sterven'.

Hebt u behalve de erediensten, bidstonden en lezingen niet de Schriften in handen en geven deze geen getuigenis van Christus? Lees ze daarom voor u persoonlijk. Zelfs als u alleen bent, kunt u de Vader bidden in de naam van de Heere Jezus, opdat Hij u de bemoediging schenkt waaraan u behoefte hebt. Bid dus voor uzelf, evengoed als voor anderen. De Heere is altijd bij u. Blijf voortdurend in Zijn gemeenschap en houd op met klagen. De levende wateren die verfrissen, waarnaar uw ziel verlangt, zijn binnen uw bereik. Houd dus op met ongelovig klagen. Buig, drink en leef. Onze Heere Jezus Christus is de bron, de oorsprong van de liefde.

O, mijn Rots, het zuivere water van Uw genade,
stroomt om mijn dorst te lessen.
Laat de kracht van Uw Heilige Geest,
mijn hart verfrissen en vervullen.
